

Welkom/Bienvenue/Willkommen to Belgium

Agnès Sauleda

Belgium, Belgique, België?

Bèlgica és un país ben curiós. Tot i ser un país petit (30.500 km² i 11 milions d'habitants, una mica més petit que Catalunya però amb uns 3 milions d'habitants més) està molt dividit. La teoria és una mica complicada: diverses comunitats lingüístiques i regions geogràfiques que no acaben de coincidir, cadascuna amb el seu òrgan de govern. A la pràctica és més fàcil: el país està dividit en dues grans regions: la francòfona Valònia i Flandes, la regió flamenca (on es parla neerlandès). A més a més hi ha Brussel·les i una comunitat de parla alemanya molt petita de la qual ningú parla.

Brussel·les és el cor del país i potser l'única cosa que el manté unit, perquè tothom la vol. Només un 10% de la població viu a la regió de Brussel·les, però un percentatge molt més elevat hi treballa. A més a més, la presència d'organismes europeus fa augmentar el seu interès econòmic. Tot i ser geogràficament al bell mig de Flandes, la llengua dominant a Brussel·les és el francès, però s'hi parla de tot, ja que el percentatge d'immigració de països d'arreu del món és de més del 31% (percentatge força elevat per comparació a una mica més del 10% en la totalitat del país) i això sense comptar els treballadors de pas que no estan registrats com a residents. Això fa de la capital una ciutat culturalment molt diversa i amb molta vida.

Si Brussel·les és la nineta dels ulls del país, la regió valona havia estat la regió més rica gràcies a la mineria. Però ara s'ha girat la truita i és Flandes la regió més pròspera gràcies al comerç i la indústria. Les desigualtats econòmiques, sumades a les diferències lingüístiques i culturals i a l'orientació política, encara fan més difícil l'entesa entre les dues grans regions. Però Bèlgica és un país federal, o sigui que les regions tenen un nivell d'independència relativament elevat i a la pràctica tot sembla estar doblement triplicat (per regió i per comunitat lingüística). Com a conseqüència, el país disposa d'un gran nombre de tot, incloent-hi universitats i departaments de física.

Hi ha física en aquest país?

Hi va haver un primer boom mediàtic aquest estiu a causa del bosó de Higgs (o bosó de Brout-Englert-Higgs com els agradava anomenar-lo aquí) i un segon boom abans de l'anunci del Premi Nobel 2012. Al món acadèmic se'n va parlar més, però per a la resta de la població va ser tan sols una anècdota més que els de les notícies expliquen perquè no tenen res més a dir o no volen fer-ho. Evidentment que hi ha física a Bèlgica. La física és una de les ciències fonamentals, cap país no se n'escapa! A Bèlgica hi ha dos tipus principals d'ensenyament superior: les universitats i les escoles superiors (no sempre del tot separades). A les universitats, que tenen un sistema educatiu comparable al de les universitats catalanes (d'acord amb el pla Bolonya), on s'obté un diploma de *bachelor* (grau de tres anys) i després un màster acadèmic (dos anys). Per contra, les escoles superiors ofereixen uns estudis molt més tècnics, i s'hi obté un títol que anomenen *bachelor* tècnic (encara que algunes escoles també ofereixen algun diploma acadèmic, fins i tot de màster -sí, sembla que a Bèlgica els agradi barrejar-ho tot-). Per exemple, es pot estudiar un *bachelor* tècnic per fer de professor de física en escoles de secundària. Molts estudiants opten pels diplomes tècnics, que ofereixen una sortida laboral més clara i uns estudis molt aplicats on la pràctica té un paper molt més important que en els cursos pràctics de laboratori que es poden fer en un curs universitari.

Però encara hi ha estudiants que trien la via acadèmica, que permet accedir a posicions laborals de més responsabilitat. La majoria de les universitats del país ofereixen ensenyaments en ciències físiques, o sigui que el país disposa d'un gran nombre de departaments de física.

Una de les universitats més conegudes del país és la universitat KULeuven. El programa de física de grau i màster és molt semblant al programa que ofereixen la resta d'universitats del país o al programa de qualsevol universitat catalana per a un grau de quatre anys. Hi ha dues diferències principals: una de petita, més cursos de tipus càlcul numèric i informàtica, i una de gran, el projecte de final de diploma, que permet a l'estudiant un primer